

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

Α. Ν. Σκιᾶ. Ὁ ἀληθὴς χαρακτήρ τοῦ λεγομένου γλωσσικοῦ ζητήματος. Ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὴν ἀπεισιτικὴν πλημμύραν τῆς μελάνης ἥτις ἐχύθη διὰ τὸ περιλάλητον αὐτὸ «Γλωσσικὸν ζήτημα», ὑπῆρξαν εὐτυχῶς καὶ ἐξαιρέσεις σφόδρως συζητήσεως, ἐν δὲ τῶν ὀλίγων βιβλίων ἅπαντα ὑποῖσι τὸ ζήτημα εἰς ζηλευτὴν περιωπὴν καὶ πειστικώτατα ἀναίρουσι τὰς σφαλερὰς καὶ ἀνεμοφορήτους τῶν χυδαίων θεωρίας ἢ μᾶλλον παραφροσύσεις εἶναι καὶ ἡ ἐπιστημονικωτάτη μελέτη τοῦ κ. Σκιᾶ. Δεινὸς Ἑλληνιστὴς, ἦτο ἐκ τῶν ἀρμοδιωτέρων ἵνα ἀντικρούσῃ τοὺς μαλλιαροὺς, καὶ τὸ κατορθώσῃ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οὗτοι οἱ μαλλιαροὶ νὰ θεωροῦν «ἐπικίνδυνον» τὴν μελέτην τιν. Παρακολοῦνθαι μετ' ἐπιμελείας τὰς ἀποδείξεις τῆς γλωσσοποιήσεως καὶ ἐκχυδαίσεως τοῦ αἰρετικοῦ Ψυχάρη καὶ τὰς σαφεῖς καὶ ἀνιστορήτους γνώμας τοῦ ἀλλογλώσσου Κρουμβάχερ, εἰσπηδήσαντος καὶ αὐτοῦ μετὰ τὴν π ε ρ ι κ ε ς α λ ι ᾶ τοῦ χυδαίου εἰς τὰς ἀραιότητας τάξεις τῶν ψυχαρολόγων, καὶ τὰς συντρίβει. Ὁ κ. Σκιᾶς γράφει μετὰ τόσης σαφηνείας, ἐγκρατείας, ἀπαθείας καὶ χάριτος, ὥστε καὶ οἱ μὴ εἰδήμονες τοῦ θέματος δύνανται νὰ ἀναγνώσωσι τὴν μελέτην του εὐδαίεως, καὶ ἐξ αὐτῆς νὰ φωτισθῶσιν ἱκανῶς. Οὕτε ὕβρεις θὰ συναντήσωσι, τὰς τόσας συνήθεις εἰς τὸν Ψυχάρη, οὔτε ὑπερβολὰς ἀνοήτους, οὔτε ἀμάθειαν ξενήλατον. Εἶναι ἀκαδημαϊκὴ καὶ σεμνὴ μελέτη, ἣν δικαίως διὰ τοῦ ἐπίσημου κύρους του περιέβαλε τὸ Ἐθν. Πανεπιστήμιον, νόθευθαι καὶ ἐκδώσαν αὐτὴν, ἐν τῇ «Ἐπιστημονικῇ Ἐπετηρίδι» του.

Π. Σ. Συνοδινού. Δάφναι καὶ Κρίνοι. Ἐθνικῶν ποιήσεων συλλογὴ ΙΔ'. Ὁ κ. Παν. Συνοδινὸς ταράσσει τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους καὶ πάλιν πάντοτε μετὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ποιητικὴν συλλογὴν. Εἰς τοὺς ἀπειραριθμοὺς νεκρῶν τῆς Νέας Τέχνης, τῆς συμβολικῆς τῆς μαλλιαρῆς, οἱ διδύγραμφοι καὶ στίχοι. οἱ μεγαληρόμενες καὶ βροντώδεις στίχοι τοῦ Συνοδινού φαίνονται ὡς πυκνὰ σύννεφα ἐν ὥρᾳ θεινῆς ἡμέρας καὶ νάρκης. Ὁ κ. Συνοδινὸς στερῶς ἐχόμενος τῶν ἀρχαίων παραδόσεων, εἶναι εἰς τῶν ὀλίγων ἀλλὰ καὶ πλέον ἀδιαλλάκτων ἀντιπροσώπων τῆς πρὸ τεσσαροκονταετίας ποιητικῆς παραγωγῆς, ἥτις ἔχει ἀκόμη θαυμαστάς, ἀλλ' ἥτις λυσσώδως ἐπολεμήθη ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, τοὺς ὑπώσαντας τὴν σημαίν τῆς κομψότητος τοῦ στίχου, τῆς ἐλαφρότητος καὶ τῆς νεωτεριστικῆς τεχνουργίας. Ὁ κ. Συνοδινὸς δὲ, ἔχει νὰ εἰπῇ, τὸ λέγει δ ρ θ ᾶ κ ο ρ τ ᾶ, τὸ αἰσθάνεται. Καὶ διὰ τοῦτο ὡς κοινοβιολόγος ποιητὴς καὶ ὡς πατριωτικὸς ψάλτης εἶναι σήμερον ἀκαταγώνιστος, ὅσον ὡς λυρικός ὑπολείπεται, φερόμενος μᾶλλον πρὸς τὸν πεζὸν λόγον. Ἡ «Γυνὴ» λ. χ. εἶναι ἐν καυτήριον, τοῦ ὁποῦ τὴν δύναμιν δὲν μετὰ ὁ στίχος. Εἶναι ἐν δίδαγμα φορμακερόν, μετὰ ῥόδα ἐστειμένον. Ἀντιθέτως, ἄλλοι στίχοι λυρικοί, εἶναι στίχοι κατὰλληλοι διὰ λευκώματα, ἀναμνηστικοὺς ἐποχῶς παλαιᾶς καὶ οὐρανοῦ. Δὲν θ' ἀρνῆθ' τις ἐν τοῖς τοῖς εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἐκφυλισμοῦ φωνᾶ ἑνὸς κήρυκος τῆς ἀπλοικῆς ἀληθείας, ἑνὸς θρησκειοῦ ἐκφραστικὸς θανόντων μεγαλείων μία προστάθεια διασώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως εἶναι ἀφύπνιστος, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος.

Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τὸ 57ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Ἡ συνοπτικὴ αὕτη ἐξιστόρησις τῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἔργον τοῦ κ. Δ. Σ. Μπαλάνου τοῦ γραφάντος καὶ τὸ ἄλλο βι-

βλίον τοῦ Συλλόγου «ἡ Ἐκκλησία μας», τοῦ ὁποῦ καὶ ἀποτελεῖ, τρόπον ἑνῷ, τὸ ἀναγκαῖον συμπλήρωμα. Τιμᾶται λεπτὰ 40 εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα. Κατόπιν θὰ ἐκδοθῶσιν: Τὰ Μεταλλεῖα ὑπὸ Ἰ. Δοανίδου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

G Geffroy Les Musées d' Europe. Versailles. Προσεχώ. Les Musées de Hollande.

«Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς» — Α' καὶ Β'. τεύχος Σεπτεμβρίου. Περιέχουν τὰς ἐξῆς πραγματείας:

1) Στεφ. Ξανθοῦδιδου περὶ ἀρχαίων τάφων ἀνασκαφέντων ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ἀριστᾷ καὶ Μουλιανοῖς τῆς Κράτης ἡμισελ. 1—55.

2) Παρατηρήσεις εἰς ἐπιγραφὰς τοῦ ἱεροῦ τοῦ ὑπερτελεῖατος Ἀπόλλωνος ἐπὶ Μάρκον Νίβουρ Τὸδ ἡμισελ. 56—60.

3) Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἱερὰν ὁδὸν γενομένων πένοντων ἀνασκαφῶν καὶ εὐρημάτων ἐκ τάφων ὑπὸ Δ. Φίλιου, ἡμισελ. 61—88.

4) Εὐβοϊκὰ ἤτις Ἐρετριακαὶ ἐπιγραφαί, παρατηρήσεις καὶ συμπληρώσεις αὐτῶν ὑπὸ Ἀδόλφου Βίλεμ. ἡμισελ. 89—110.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας.

Ἐπὶ τῇ στέφει τοῦ Βασιλέως Πέιρου, δημοσιεύομεν εἰκόνα, ἐν ἣ παρίσταται ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ του, φέρον μεγάλην στολήν, καθ' ἣν αἰγυμὴν τὸν ζωγραφίζει ἡ Ρωσὸς ζωγράφος πριγκηπίσσα Λιβῶφ, ἡ γνωστὴ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίλμα Παρτάκη.

Δαμνανός.

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ ἕνεκα τοῦ ζητήματος τοῦ Παναγίου τάφου ἐξόρχης τῆς ἡμέρας.

Τοῦ ἑωφ.

Ὁ ἄνθρωπος ἀποθανὼν γνωστὸς Ρώσος διηγηματογράφος, οὗ ἐδημοσίευσεν ἡ «Παναγοθήκη» δύο ἐκ τῶν ὡραιότερων διηγημάτων των.

Ὁδεῖον Λότινερ.

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα ἐν συμπλέγματι τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν αὐτῷ διδασκόντων καθηγητῶν καὶ καθηγητριῶν. Μετὰ τὸ Ὁδεῖον, ἡ Σχολὴ τῆς κ. Λότινερ εἶναι τὸ μόνον ἄξιον λόγου Μουσικὸν ἐν Ἑλλάδι ἵδρυμα.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Φίλω. Σὰς φαίνεται παράδοξον; Ὁ Βαλδὲκ Ρουσσὸ ἦτο ὕδατογράφος. ἤρθεκετο δὲ πολὺ νὰ συναναστρέφεται καλλιτέχνης. Οἱ ἰδιοὶ μας πρωθυπουργοὶ ἀρθεσκονταὶ εἰς τοὺς κομματάρχας καὶ βουλευτικούς.

Καλλιτέχνη. Ὁ Μπαϊκὴν τὴν «Νῆσον τῶν νεκρῶν» ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ Ποντικονῆσι, τὴν κυπαρισσοφύτον νησίδα τῆς Κερκύρας.

Ἐρασιτέχνη. Βασιλεὺς τῆς αἰφίης θεωρεῖται σήμερον ἐν Γαλλίᾳ ὁ ζωγράφος Jules Cheret. Εἶναι προβεβῆνως τὴν ἡλικίαν. Οἱ διακοσμητικοὶ τοῦ πίνακος καὶ οἱ τῶν διαφημίσεων εἶναι ὀνομαστοί. Ἡ «Vie heureuse» δημοσιεύει σκιαγραφίαν του εἰς τὸ φύλλον τοῦ Σεπτεμβρίου.

